Ο οίκος του

Ιωάννα Χατζίδη

Όσο κι αν προετοιμαζόταν για αυτή τη μέρα, όσες συζητήσεις κι αν είχε κάνει με τους δικούς του, όσο κι αν την περίμενε, έμεινε έκπληκτος όταν οι υποθέσεις του έλαβαν σάρκα και οστά και αυτή η μέρα ξημέρωσε. Με το άνοιγμα της πόρτα του φούρνου, τον καλωσόρισαν η μυρωδιά της κλεισούρας και ο ήχος από το σκουριασμένο, παλιό κουδούνι. Σαν να το ήξερε, τα μάτια του έπεσαν πάνω στον φάκελο που βρισκόταν στο πάτωμα, ακριβώς μπροστά στην πόρτα. Δεν προσπάθησε να τον αγνοήσει, όχι, ήταν έτοιμος. Παραλίγο να κοπεί από το αιχμηρό χαρτί, ενώ πήγαινε να τον ανοίξει. Του φαινόταν σαν ψέμα ότι τον είχε στα χέρια του. Δεν κοίταξε την πίσω μεριά, γνώριζε τον αποστολέα. Όχι προσωπικά, για την ώρα τουλάχιστον. Το κουδουνάκι διέκοψε την αναβλητικότητά του, επαναφέροντάς τον στην πραγματικότητα.

«Ακόμα να ανοίξεις, Λούκας;», ρώτησε η κυρα- Ελίζα.

«Με προλάβατε», της απάντησε χαμογελώντας και έσπευσε να την εξυπηρετήσει.

Το πάτωμα δεν είχε τίποτα άλλο παρά ελάχιστη σκόνη πάνω του. Το γράμμα δεν είχε φτάσει ακόμα για εκείνον. Είχε κάποιες επιπλέον μέρες με την οικογένειά του.

«Ήρθε;», τον ρώτησε με αγωνία η μητέρα του την ώρα του φαγητού. Ζεστή σούπα –«νεροζούμι» την αποκαλούσαν τα μικρά- άχνιζε στα μισοάδεια πιάτα τους. Λίγο ξερό ψωμί και νερό ήταν τα μόνα συνοδευτικά.

«Όχι ακόμα», της απάντησε. «Για μια στιγμή νόμιζα ότι το είδα, αλλά πού τέτοια τύχη». Σε αυτή τη δήλωση τέσσερα στόματα έμειναν ανοιχτά, ένα κουτάλι έπεσε μέσα στο πιάτο και έξι μάτια κοίταξαν τον Λούκας με έκπληξη. Τα μάτια του πατέρα του έπεσαν πάνω του με θυμό.

«Τι πράγματα είναι αυτά που βγαίνουν απ' το στόμα σου!», φώναξε χτυπώντας το χέρι στο τραπέζι.

«Παιδία, πηγαίνετε στο δωμάτι-», δεν πρόλαβε να τελειώσει τη φράση της.

«Θα έπρεπε να ντρέπεσαι να θες να πας να δουλέψεις για αυτούς τους βάρβαρους». Τα δύο αδέρφια είχαν ήδη αποχωρήσει τρέχοντας από την κουζίνα, με την μητέρα τους να τα ακολουθεί.

«Δεν είναι ότι πεθαίνω να δουλέψω για αυτούς, αλλά το προτιμώ από το να κρύβομαι», είπε δυνατά, σε μια προσπάθεια να φτάσει τον τόνο του πατέρα του. «Δεν είμαι φτιαγμένος για να πουλάω ψωμί, ούτε κι εσύ. Όλοι μας είμαστε πλασμένοι για κάτι άλλο. Και οι μόνοι που το καταλαβαίνουν, οι μόνοι που το εκμεταλλεύονται, είναι αυτοί οι «βάρβαροι», όπως τους αποκαλείς». Δεν είχε ξαναμιλήσει έτσι στον πατέρα του, ούτε σε κανέναν άλλο συντοπίτη του. Όλοι τους έτρεφαν βαθιά αντιπάθεια για τους «Ανίκανους», τους ανθρώπους που δεν κατείχαν ιδιαίτερες ικανότητες.

«Μα αγάπη μου, δεν κρυβόμαστε». Τα λόγια της μητέρας του, ήρεμα και παραινετικά, μαλάκωσαν λίγο το σφιγμένο σαγόνι του. «Απλώς μένουμε ταπεινοί και ασφαλείς. Όπως είναι ορισμένο». Πλησίασε το στρογγυλό τραπέζι και κάθισε δίπλα στον σύζυγό της, διαλέγοντας πλευρά στη διαφωνία.

«Δεν αφήνουμε άλλους να μας εκμεταλλευτούν για λίγα χρήματα. Διατηρούμε την τιμή μας, αυτό κάνουμε», προσέθεσε ζωηρά ο πατέρας του. «Σε γέμισαν οι Ανίκανοι πελάτες με αμφιβολίες;», ρώτησε κατηγορηματικά.

«Λες και ξέρουν ποιοι είμαστε για να μας αλλάξουν γνώμη; Ούτε οι γείτονες δεν ξέρουν για μας. Ούτε λέπρα να είχαμε»

«Αυτοί έχουν τη λέπρα, που με τις βιομηχανίες τους έκαναν τον κόσμο μας μαύρο. Και τι θες; Να πηγαίνουμε να ανακοινώνουμε περήφανα τις ικανότητές, μας για να μας πάρουν όλους στα εργοστάσιά τους, να φτιάχνουμε πράγματα για να βελτιώνουν αυτοί την χώρα τους και να συνεχίζουν να μας καταπιέζουν;»

«Εμείς έχουμε βάλει τους εαυτούς μας σε αυτή τη θέση. Αν δουλεύαμε για αυτούς, δεν θα ήμασταν τόσο φτωχοί, θα γνωρίζαμε κι άλλους σαν εμάς και θα ήμασταν ελεύθεροι». Έκανε μια παύση και στη συνέχεια σηκώθηκε από το τραπέζι και ανακοίνωσε:

«Όταν κληθώ από την κυβέρνηση, θα δεχτώ την πρόταση και θα φύγω από δω. Και τότε θα με ευχαριστείτε για τα χρήματα που θα σας στέλνω!». Πήγε να φύγει αλλά ο πατέρας του τον τράβηξε απ' το χέρι.

«Θα κάνεις ό,τι σου λέμε εμείς και θα κάτσεις στα αβγά σου!»

«Όχι!», φώναξε, «είμαι είκοσι χρονών και παίρνω τις δικές μου αποφάσεις».

Άφησε πίσω τους γονείς του να συζητούν χαμηλόφωνα για τα λόγια του και πήγε στο μπάνιο. Έριξε λίγο νερό στο πρόσωπό του, και κοιτάχτηκε στον καθρέφτη. Δεν ήταν πια παιδί. Ήταν σχετικά ψηλός και η δουλειά τον κρατούσε σε φόρμα. Είχε τα μελαχρινά χαρακτηριστικά του πατέρα του, μαζί με την ξεροκεφαλιά του. Αλλά δεν είχε κληρονομήσει τις ξεπερασμένες του απόψεις και τις προλήψεις του. Ήταν έτοιμος να δει τον κόσμο, να γίνει χρήσιμος με τις δυνάμεις του και να γνωρίσει νέους ανθρώπους. Ήθελε να φύγει από την φτωχή περιοχή που είχε περάσει όλη του τη ζωή.

Έψαξε στην τσέπη του. Ευτυχώς, η καρτ ποστάλ με τις φθαρμένες άκρες ήταν ακόμα εκεί. Μπροστά από τα σύγχρονα, πολύχρωμα σπίτια και τα πράσινα πάρκα, το μότο: «Ικανοποιείστε μας και μείνετε Ικανοποιημένοι», ήταν γραμμένο με σύγχρονα μέσα, που λίγοι διέθεταν. Από πίσω, λιγότερο φωτεινά γράμματα τον προσκαλούσαν να πάει να ζήσει σε αυτό το μαγικό μέρος, μακριά από τον άχαρο και μουντό τόπο του.

Να αφήσει πίσω την περιοχή που ζούσε ήταν εύκολο. Αλλά την οικογένειά του; Τους γονείς, τα αδέρφια του; Μπορεί να ήταν λίγο υπερπροστατευτικοί, όμως το έκαναν από αγάπη κι εκείνος το γνώριζε αυτό. Τα μικρά ήταν πού και πού ενοχλητικά, αλλά τον αγαπούσαν και τα αγαπούσε κι εκείνος. Ήταν δεμένοι οικογένεια, σε καλές και δύσκολες στιγμές.

Όταν ξάπλωσε στο κρεβάτι του, άρχισε να γυρίζει πίσω το χρόνο, μέχρι και την παιδική του ηλικία. Η αναθύμηση ξεκίνησε από τότε που η μητέρα του του έπλεξε μια ζεστή μπλούζα για τα πέμπτα του γενέθλια. Την είχε ακόμα. Θυμήθηκε μια μέρα -τότε που ήταν στην ανάπτυξη- που ο πατέρας του του έδωσε και το δικό του πιάτο σούπα οικειοθελώς, γιατί δεν είχε χορτάσει.

«Όταν τρως εσύ, χορταίνω εγώ». Δεν μπορούσε να καταλάβει πώς ήταν αυτό δυνατόν. Το κατάλαβε μόνο όταν έκανε την ίδια χειρονομία για τα αδέρφια του. Η ευγνωμοσύνη του μικρού του αδερφού ήταν τεράστια, αλλά δεν είχε τα μέσα για να ανταποδώσει. Έτσι, μαζί με την αδερφή του αποφάσισαν να του δώσουν περισσότερο χώρο στο κοινό τους δωμάτιο. Τα έβλεπε τώρα να κοιμούνται απέναντί του, ρωτώντας τον εαυτό του αν θα μπορούσε να τους στερήσει τον μεγάλο τους αδερφό.

Το να αποκοιμηθεί ήταν δύσκολο με τόσες σκέψεις. Όταν τελικά τα κατάφερε, ο ήρεμος ύπνος διεκόπη σύντομα από έναν τρομακτικό εφιάλτη.

Ήταν ολομόναχος. Το μικρό σπίτι ήταν άδειο. Τα λιγοστά έπιπλα παρέμεναν εκεί, όμως ήταν σκονισμένα και άχαρα, χωρίς τη ζωή που είχαν πριν. Δεν υπήρξε κανένα σημάδι ότι ζούσε με άλλα άτομα ή ότι είχε οικογένεια. Ένα υπνοδωμάτιο, με ένα κρεβάτι. Κανονικά, υπήρχαν δύο υπνοδωμάτια: ένα για εκείνον και τα αδέρφια του κι ένα για τους γονείς τους. Μικρότερο τραπέζι, με μία μόνο καρέκλα. Το στρογγυλό τραπέζι τους ήταν κανονικά μεγαλύτερο και με εφτά καρέκλες. Ελάχιστα πιάτα και κουζινικά. Είχε όλο το χώρο που μπορεί να ήθελε, κυριολεκτικά και μεταφορικά. Αλλά δεν τον ενδιέφερε αυτό. Τι να την κάνει την μοναξιά;

Το πρωί σηκώθηκε αμίλητος για να πάει στη δουλειά. Στην πόρτα, τον σταμάτησε ο πατέρας του.

«Παιδί μου, συγγνώμη για χτες. Έκατσα και σκέφτηκα και... είσαι μεγάλος πλέον, παίρνεις τις δικές σου αποφάσεις. Και εγώ και η μητέρα σου είμαστε σίγουροι πως θα πάρεις τη σωστή απόφαση». Ο Λούκας δεν εξεπλάγη από αυτά τα λόγια. Ήξερε πως ο πατέρας του ήταν λογικός και θα τον καταλάβαινε.

«Σε ευχαριστώ, μπαμπά. Χαίρομαι που με εμπιστεύεστε». Χαμογέλασε και κοίταξε μέσα στα καστανά μάτια του πατέρα του, που λίγο ήθελαν να ξεχειλίσουν από δάκρυα. Με ένα φιλικό χτύπημα στον ώμο και ένα λυπημένο χαμόγελο, ο πατέρας έκανε να επιστρέψει στο εσωτερικό του σπιτιού.

Τελευταία στιγμή γύρισε και είπε στον γιο του: «Αν σε καλέσουν και αν πας, τουλάχιστον κάνε μας καμιά επίσκεψη. Δεν μας νοιάζει να μας στέλνεις χρήματα, απλώς έλα να μας βλέπεις πού και πού. Εντάξει; », ρώτησε με προσμονή.

«Ναι, ναι μπαμπά, εννοείται». Αγκαλιάστηκαν και πήρε ο καθένας τον δρόμο του.

Στον δρόμο για τον φούρνο, φόβος και προσμονή ξιφομαχούσαν στο μυαλό του. Απ’ τη μια ανυπομονούσε να λάβει το γράμμα, για να ξεκινήσει τη νέα του ζωή. Από την άλλη, δεν μπορούσε να αγνοήσει τον μεγαλύτερο φόβο του, τη ζωή χωρίς την οικογένειά του.

Ήλπιζε πως δεν θα ερχόταν καθόλου το γράμμα. Η αλήθεια ήταν, ότι δεν λάμβαναν την πρόσκληση όλοι όσοι έκλειναν τα είκοσι. Κάποιους τους παράβλεπαν ή δεν κληρώνονταν. Όλα ήταν πιθανά. Οι σκέψεις του δεν τον άφηναν να χαιρετίσει τους γείτονες, ή να προσέχει πού πατάει. Ήταν εντελώς χαμένος.

Όταν άνοιξε την πόρτα και άκουσε το αχνό «ντριν» του κουδουνιού, ξεκίνησε να αναλογίζεται τα της δουλειάς. Δεν κοίταξε το πάτωμα. Ή μάλλον σκέφτηκε να μην το κοιτάξει. Έβλεπε διάφορους φακέλους εκεί, πιθανότατα λογαριασμοί. Δεν ήξερε αν κάποιος διαφορετικός φάκελος κρυβόταν ανάμεσά τους. Απλώς τους κλότσησε στην άκρη και άρχισε να ζυμώνει. Σήμερα θα ερχόταν κι ο πατέρας του να βοηθήσει.

Πριν φτάσει εκείνος, αποφάσισε να δει τα γράμματα, τους λογαριασμούς. Νερό, ρεύμα κι άλλοι φόροι.

Και κάτω κάτω, είδε τον φάκελο, όπως ακριβώς τον είχε φανταστεί την προηγούμενη μέρα. Αυτή την φορά δεν επρόκειτο για φαντασίωση.

Είχε έρθει η ώρα να πάρει την απόφαση του.

Όταν έφτασε ο πατέρας του, η πρώτη του ερώτηση ήταν αν είχε έρθει το γράμμα.

«Εκτός από λογαριασμούς, τίποτα», απάντησε πρόσχαρα ο γιος.

Πέρασε μια εβδομάδα, με τους γονείς του Λούκας πεπεισμένους ότι ο γιος τους δεν έλαβε ποτέ το γράμμα που έλαβαν άλλοι συνομήλικοί του. Οι ρυθμοί στο σπίτι του κυλούσαν κανονικά. Το αίσθημα ότι ήθελε μια καινούργια αρχή εξακολουθούσε να τον ταλαιπωρεί.

«Θέλω να πάω σε δικό μου σπίτι», ανακοίνωσε μετά το μεσημεριανό. «Θέλω λίγο παραπάνω… χώρο. Και να δω τον κόσμο».

«Θες… να πας σε άλλη χώρα;», ρώτησε η μητέρα του διστακτικά.

«Όχι, τον δικό μας κόσμο θέλω να δω. Και να είστε κι εσείς μαζί μου».

«Πού και πού;», είπε χαμογελώντας ο πατέρας του.

«Συχνά», του απάντησε.

«Το παιδί έχει δίκιο. Εξάλλου, βγάζει δικά του λεφτά τώρα»

Τα μικρά άρχισαν να τον ρωτούν με αγωνία αν πρόκειται να μείνει κάπου μακριά, αλλά σταμάτησαν μόλις τα καθησύχασε.
Όλοι ήταν χαρούμενοι, όλοι ήταν μαζί. Κι ευτυχισμένοι.

Revision #6
Created 12 May 2023 07:22:01 by Admin
Updated 28 February 2024 18:24:08 by Admin